

Սիամանթ

Արցունքներս

«Եւ ասէին. Զի՞ քերթողին այսրան սուզ...»

ԽՈՐԵՆ ԱՐՔԵՊՈ. ՆԱՐԴԵՅ

Ու մաքրաթե երազիս հետ մինակ էի, հովիտներուն մէջ իմ գիւղիս,
Քայլերս էին թերեւ ինչպէս քայլերը խարտիշագեղ եղնիկին,
Եւ զուարքութեամբ կը վազէի, կապոյտէն եւ օրերէն բոլորովին գինով,
Աչքերս ոսկիով եւ յոյսով՝ եւ հոգիս աստուածներով լեցուն...

Եւ ահա բարեքեր Ամառն իր պտուղները զամբիող առ զամբիող,
Մեր պարտէզին ծառերէն դէպի հողը եւ դէպի զիս կ'ընծայէր,
Եւ ես լոութեամբ՝ գեղուղէշ ուսիին ներդաշնակ հասակէն,
Երգերս ստեղծելու համար խորհրդաւոր սրինգիս ճիւղը կը կտրէի...

Կ'երգէի... Ադամանդեայ առուակն եւ թոշուններն արփիագեղ.
Աստուածային աղբիւրներուն յատակահոս մեղեղիներն անդադրում.
Եւ առայօտեան զեփիւող, քրոջական գորովներու այնչափ նման,
Այս բոլորն իմ երջանիկ երգերուս թոթովումին կը ձայնակցէին...

Այս գիշեր երազիս մէջ, ձեռքս առի զքեզ, ո՞վ քաղցրախօս Սրինգ,
Շրթունքներս զքեզ ճանչցան՝ ինչպէս համբոյր մը հին օրերու,
Բայց շունչս՝ յիշատակներու զարթնումէն, յանկարծօրէն մեռաւ,
Եւ երգիս տեղ՝ շիթ առ շիթ, շիթ առ շիթ, արցունքներս էին որ ինկան վար...

